

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 482/2014
21.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног А.А. и др, због кривичног дела уништење и оштећење туђе ствари из члана 212. став 1. Кривичног законика у саизвршилаштву – у вези са чланом 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених А.А. и Р.А. – адвоката В.Д., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу К бр.25/12 од 13.01.2014. године и Вишег суда у Ужицу Кж бр.98/14 од 28.03.2014. године, у седници већа одржаној дана 21. маја 2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених А.А. и Р.А. – адвоката В.Д., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу К бр.25/12 од 13.01.2014. године и Вишег суда у Ужицу Кж бр.98/14 од 28.03.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу К бр.25/12 од 13.01.2014. године, окривљени А.А. и Р.А. оглашени су кривим због извршења кривичног дела уништење и оштећење туђе ствари из члана 212. став 1. Кривичног законика у саизвршилаштву – у вези са чланом 33. Кривичног законика, за које кривично дело су осуђени на новчане казне у износу од по 20.000,00 динара. Истовремено је одређено да су окривљени дужни да новчане казне плате у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, те да ће новчане казне, уколико се не плате у остављеном року, бити замењене казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора.

Истом пресудом, окривљени А.А. и Р.А. су обавезани да суду плате на име трошкова кривичног поступка – паушала износе од по 10.000,00 динара сваки, те да солидарно на име имовинско-правног захтева – накнаде штете,

оштећеном И. а.д. у стечају Б. плате износ од 396.987,00 динара, као и да солидарно оштећеном предузећу плате трошкове кривичног поступка у износу од 164.840,00 динара све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Кж бр.98/14 од 28.03.2014. године, одбијена је као неоснована жалба заједничког браниоца окривљених А.А. и Р.А. - адвоката В.Д., а пресуда Основног суда у Ужицу К бр.25/12 од 13.01.2014. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљених А.А. и Р.А. - адвокат В.Д. поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, при чему из образложења произилази да је захтев поднет конкретно због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. и 7. и из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљене ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Указујући на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7. ЗКП бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости истиче да је приватна тужба, поднета против окривљених, неблагоприятна у смислу члана 65. ЗКП ("Службени гласник РС" број 72/11), који се примењивао у време њеног подношења, обзиром да је оштећено привредно друштво И. Основном суду у Ужицу приватну тужбу предало дана 11.01.2012. године а да су инкриминисану радњу окривљени извршили дана 23.09.2011. године, када је за ову радњу сазнао и оштећени, а што произилази из исказа саслушаних сведока – радника оштећеног привредног друштва. С тим у вези, у захтеву се указује да у конкретном случају нема овлашћеног тужиоца јер је приватно предузеће у 100% власништву приватног капитала, за које се не зна структура, а према "сазнањима" подносиоца захтева, то је акцијски фонд у смислу одредби члана 12. став 1. Закона о агенцији за приватизацију.

Изложени наводи захтева су, по оцени овога суда, неосновани.

Према стању у списима, пуномоћник приватног тужиоца И. а.д. Б., приватну тужбу против окривљених А.А. и Р.А., поднео је суду дана 11.01.2012. године, а према потврди ПУ Бајина Башта ПУ 522/11 од 30.09.2011. године, коју је сачинила правна служба на основу документације полицијских службеника који су поступали по пријави након извршења предметног кривичног дела, приватни

тузилац – предузеће И. о кривичном делу обавештен дана 22.11.2011. године, када је ова потврда примљена код приватног тужиоца.

На исту повреду одредаба кривичног поступка, бранилац окривљених указивао је и у жалби поднетој против првостепене пресуде, које жалбене наводе је Виши суд у Ужицу оценио неоснованим и на страни 2 пресуде Кж бр.98/14 од 28.03.2014. године, изнео у свему јасне разлоге, које и Врховни касациони суд у потпуности прихвата као правилне, те на ове разлоге, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП, и упућује.

Ни даљи наводи захтева, у делу у којем се истиче да у конкретном случају нема овлашћеног тужиоца, нису могли бити прихваћени као основани. Ово стога што наводи подносиоца захтева – да се не зна структура акцијског капитала у оштећеном предузећу и да је то, према сазнањима подносиоца захтева акцијски фонд у смислу одредбе члана 12. став 1. Закона о агенцији за приватизацију, представља полемисање са чињеницама које је суд утврдио и нагађање у вези са чињеницама о власништву, обзиром да је у току поступка суд утврдио да имовина приватног тужиоца (И. а.д. Б.) није у државној својини, из којих разлога, како је то констатовано на страни 8 првостепене пресуде, је јавни тужилац и обавестио суд да неће преузети кривично гоњење против окривљених за предметно кривично дело. Стога су наводи захтева и у делу у којем се указује да у конкретном случају нема овлашћеног тужиоца, оцењени неоснованим.

Неосновани су и наводи захтева којима се указује да су правноснажне пресуде донете уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, јер су засноване на службеној белешци ПУ Бајина Башта број 522/11 од 23.09.2011. године, које се не могу користити као доказ у поступку у смислу одредбе члана 16. став 1. ЗКП.

Наиме, тачни су наводи захтева да је у конкретном случају наведена службена белешка коришћена као доказ, као и наводи да службена белешка у смислу одредбе члана 16. став 1. ЗКП не представља доказ на коме се може засновати пресуда. Међутим, у конкретном случају очигледно је да би без овог доказа била донета иста пресуда, што јасно произилази из разлога изнетих на страни 3 другостепене пресуде. Како је на исту повреду одредаба кривичног поступка бранилац окривљених указивао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, имајући у виду да је другостепени суд ове жалбене наводе оценио неоснованим и на страни 3 – да је пресуду засновао пре свега на исказу сведока В.Ј., доводећи га у везу са осталим изведеним доказима, а посебно са налазом и мишљењем вештака – дипл.инг. С.Ц., које разлоге прихвата и Врховни касациони суд као правилне, то на ове разлоге, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП, и упућује.

Одредбом члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, прописано је да битна повреда одредаба кривичног поступка постоји, ако се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати, осим ако је, с обзиром на друге доказе, очигледно да би и без тог доказа била донесена иста пресуда.

Како су, дакле, правноснажне пресуде засноване, пре свега, на исказу сведока и налазу и мишљењу судског вештака, те њиховим довођењем у везу са осталим изведеним доказима, то је очигледно да би и без службене белешке ПУ Бајина Башта број 522/11 од 23.09.2011. године, била донета иста пресуда, те су наводи захтева и у овом делу оцењени неоснованим.

Најзад, неосновани су наводи захтева у делу у којем се указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП. С тим у вези, у захтеву се наводи да је у конкретном случају наступила застарелост кривичног гоњења, имајући у виду време извршења кривичног дела. Супротно изнетим наводима, када се има у виду да је кривично дело извршено дана 23.09.2011. године, те да је одредбом члана 212. став 1. КЗ прописана новчана казна или казна затвора до 6 месеци, то сходно одредбама члана 103. став 1. тачка 7. КЗ и 104. тачка 6. КЗ апсолутна застарелост кривичног гоњења у конкретном случају наступа 23.09.2015. године, што је првостепени суд јасно и навео у побијаној пресуди, на страни 11, а које разлоге је као правилне, прихватио и другостепени суд, те на ове разлоге у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, Врховни касациони суд подносиоца захтева и упућује.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.